

19 kwietnia 1943

Wybuch powstania w getcie warszawskim

Od wiosny 1942 r. Niemcy w ramach „ostatecznego rozwiązania kwestii żydowskiej” likwidowali getta w okupowanej Polsce, masowo wywożąc z nich Żydów do obozów zagłady. 19 kwietnia 1943 r., gdy do warszawskiego getta wkroczyły niemieckie oddziały wojska i policji w celu jego ostatecznej likwidacji, wybuchło powstanie. Przygotowały je dwie organizacje konspiracyjne: lewicowa Żydowska Organizacja Bojowa i prawicowy Żydowski Związek Wojskowy. Bojownicy ŻZW wywiesili na jednym z domów na placu Muranowskim dwie flagi: polską biało-czerwoną i syjonistyczną biało-niebieską. Walki uliczne trwały trzy dni, a główną bitwę powstania stoczyli z Niemcami na placu Muranowskim żołnierze ŻZW. W pozostałych dniach Niemcy systematycznie palili getto dom po domu, ujętych żywcem Żydów rozstrzeliwali na miejscu lub kierowali na Umschlagplatz, skąd wysyłali ich do obozów zagłady. Akcją niszczenia getta dowodził SS-Gruppenführer Jürgen Stroop.

Za datę upadku powstania przyjmuje się 16 maja 1943 r. – tego dnia o godz. 20.15 Niemcy wysadzili Wielką Synagogę przy ul. Tłomackie.

Powstanie nie miało żadnych szans na sukces; było wyrazem sprzeciwu Żydów wobec bestialstwa Niemców.

Żydowska ludność cywilna schwytaana przez Niemców podczas tłumienia powstania w getcie warszawskim.

Fotografia z oryginalnym niemieckim podpisem „Siłą wyciągnięci z bunkrów” pochodzi z Raportu Stroopa przygotowanego w maju 1943 r. dla Heinricha Himmlera.

Pomnik Bohaterów Getta
w Warszawie
dłuta Natana Rapaporta.

Źródło fotografii: Wikipedia